

Karakter, og hvis man endelig vil opfatte det som en Bevillings Sag, synes det, at den fornødne Bevilling godt kunde anses for at være tilstede i selve Loven af 20de December 1873. Man har derfor i det andet Thing ikke villet anerkjende, at der her var nogen Formfeil tilstede, og har som Følge deraf heller ikke kunnet gaa ind paa nogen Udtalelse, som gif ud paa enten at dække eller paatale en Formfeil. Nu er det mig ikke ganske klart, hvad Meningen er med, at det opføres igjen som en sæffilt Udtalelse, om Meningen er, at man vil dække en tilstedevarende Formfeil, en manglende Bevilling ved en Slags Efterbevilling, eller om Meningen er, at man paa en særegen skarp Maade vil paatale en begaaet Formfeil. Er dette Sidste Meningen, synes jeg egentlig slet ikke, der er Anledning dertil, selv om man erkjender, at der er begaaet en Formfeil; thi Enhver maa indrømme, at det i saa Fald er en meget lidet væsentlig Formfeil, der er begaaet, og at det er tilstrækkeligt at paatale det i Betænkningens Præmisser, uden at det just er nødvendigt, at der bliver Afstemning deraf. Er det derimod Meningen, at man vil dække en tilstedevarende Mangel i Bevillingen, saa at det er en ligefrem Efterbevilling, man vil give, saa synes det naturligt at give denne i en noget anden Form og i Stedet for „passerer“ sige „billiges,“ da vi jo dog ere enige om, at Foranstaltningen i og for sig er udført paa en Maade, som man maa billige. Jeg har nu ment, at man for at imødekomme Flertallet — hvorvel jeg rigtignot ikke veed, om man sætter Pris paa denne Imødekommen — kunde gaa ind paa en Udtalelse af et noget andet Indhold end den, Flertallet har foreslaaet, en Udtalelse, som gaar ud paa at give en udtrykkelig Sanktion af, at man har taget de 8 Millioner af Kassebeholdningen i Stedet for af Reservecapitalen. Jeg har nemlig set, at der i det andet Thing, i alt Fald fra en enkelt Side, nemlig fra en Statsrevisors Side, er lagt nogen Vægt paa, at medens Lov af 20de December 1873 siger, at Ministeren er bemyndiget til at anvende dette Beløb af de under Reservecapitalen hørende Effekter, naar det måtte være fornødent, saa staar der ikke i den nævnte Lov Noget om, at han kunde tage af Kassebeholdningen dertil. Ganske vist forekommer det mig klart, at det ikke var udelukket ved denne Lov, idet det netop, naar det siges, at han skal tage, hvad der er fornødent, af Reservecapitalen, jo ikke var udelukket, at, hvad han kunde tage af Kassebeholdningen, kunde han tage deraf, og kun hvad han ikke kunde dække af Kassebeholdningen, maatte han tage af Reservecapitalen. Herom er der imidlertid forskellige Meninger. Derimod er der Intet i Veien for at give en udtrykkelig Sanktion, som jo Mange kræve, og derpaa er det, at mit Forslag gaar ud. — Det er jo ikke rimeligt, at dette Forslag vedtages af Thinget, ligesom det vel neppe er rimeligt, at det Forslag,

Flertallet har stillet, vil blive vedtaget i det andet Thing. Da det vil være overmaade kjedeligt om denne Sag, hvor det nu dreier sig om rene Formaliteter, man kan gjerne sige Lapperier, skalde vedblive at vandre frem og tilbage mellem Thingene og maaste ogsaa i kommende Sessioner paany give Thema for Diskussion i Thingene, idet Sagen maa foretages hvert Aar, indtil endelig Beslutning tages, saa vilde det vist være ønskeligt, om man inden 2den Behandling kunde se at enes om en Indstilling, som med Rimelighed kunde vinde begge Things Bisid, og jeg samstemmer derfor med den ærede Ordfører i, at der bør gjøres Forsøg i saa Henseende, om det ikke i Dag kan lykkes.

Ordp. Det er væsentlig af Hensyn til Betænkningens Form, jeg har taget Ordet. Flertallet har ikke kunnet være enig med det ærede Medlem for Rigsens Havn 1ste Valgtreds (Nimesad) i, at den Form, som Landsthinget har valgt, er den rette. Den er efter Flertallets Mening ikke tilstrækkelig, fordi den ikke giver en bestemt Udtalelse om hele Regnskabet. Den udtaler sig nemlig ikke om de Punkter, der have været Gjenstand for Tiltale i Rigsretten, og naar Beslutningen affattes saaledes: „Rigsdagen frasiger sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til dette Statsregnskab“, saa gjælder denne Beslutning hele Regnskabet; men naar der har været Tiltale paa nogle Punkter af dette Regnskab, saa er det aabenbart ikke korrekt i en Beslutning om hele Regnskabet at sige, at Rigsdagen frasiger Tiltale. Jeg har derfor anset det for nødvendigt, at der maatte findes en Henviisning Sted til Tiltalen for de Punkters Vedkommende, som have været for Rigsretten. — Med Hensyn til Form for Beslutningen om disse Punkter skal jeg sige et Par Ord overfor Mindretallets Endringsforslag. Det første Forslag gaar ud paa i Beslutningen at optage en Henviisning til Rigsrettens Dom. Det ærede Medlem har nu ganske vist Ret i, at Tiltale ikke er den endelige Afgjøvelse, naar man stiller sig paa de Tiltaltes Standpunkt. For de Tiltaltes Vedkommende bliver Sagen selvfølgelig ikke afgjort ved Tiltalen, men først ved Dommen. Ganske anderledes derimod stiller det sig for Anklagemagtens Vedkommende. For dens Vedkommende er Sagen endelig afgjort ved Tiltalen, og Anklagemagten har ikke Mere med Sagen at gjøre, efter at Tiltale er besluttet. Jeg ser ikke rettere, end at Folkethingets Beslutning om Tiltale betyder, at med denne Beslutning har Sagen forladt Rigsdagen og skal ikke finde sin endelige Afgjøvelse i Rigsdagen, men ved Rigsretten. Om denne Afgjøvelse er falden eller ikke, om Sagen er paadømt eller svævende, om Dommen er en Frifindelsesdom eller en fældende Dom, kommer ikke i Betragtning. Under ingen Eventualitet vender Sa-